

УДК 159.923

Наталія ШЕЛЕНКОВА,
кандидат психологічних наук, доцент, Уманський державний
педагогічний університет ім. Павла Тичини, м. Умань

САМОВИЗНАЧЕННЯ ОСОБИСТОСТІ ЯК ОСНОВА РЕАЛІЗАЦІЇ В ДІЯЛЬНОСТІ

У статті викладено результати науково-теоретичної проблематизації питання щодо особистісного та професійного самовизначення як психологічної основи самореалізації особистості в діяльності. Здійснено теоретичний аналіз досліджень у розрізі висунутої гіпотези про те, що професійне формування майбутнього фахівця в процесі навчання у вузі детерміноване сукупністю його індивідуально-психологічних особливостей.

Ключові слова: особистісне та професійне самовизначення, само-реалізація особистості, професійне формування, майбутній фахівець, індивідуально-психологічні особливості.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Теоретичний аналіз досліджень із зазначеної проблеми буде здійснено в розрізі висунутої гіпотези про те, що професійне формування майбутнього фахівця в процесі навчання у вузі детерміноване сукупністю його індивідуально-психологічних особливостей, що становить основу особистісного потенціалу та умов їхнього розвитку. Саме в такому разі можлива оптимальна побудова процесу професійної підготовки та його психологічного супроводу.

Поряд із особистісним не менш важливим для педагогічної психології є поняття професійного самовизначення, сутність якого – зна-

ходження особистісних смислів обраної, освоюваної в навчанні або вже виконуваної діяльності, а також – знаходження смислів у самому процесі самовизначення [1]. Водночас, зміст конкретної діяльності завжди повинен визначатися в контексті всього життя, інакше не буде самовизначення як цілісності [2]. Примітно, що М. О. Бердяєв був вражений думкою : “Нехай я не знаю сенсу життя, але шукання смислу вже дає сенс життя, і я присвячу своє життя цьому шуканню смислу” [3, с. 74].

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано вирішення даної проблеми та на які опирається автор. У сфері педагогічної психології достатньо розроблені та обґрунтовані питання психологічного забезпечення підготовки спеціалістів у різних напрямках. Визначилися основні напрями досліджень із психології професійного навчання, досліджень професіоналізму, психологічних аспектів його змісту та становлення в процесі навчання у вузі: нормативно-методичний (П. Я. Гальперін, В. В. Давидов, І. А. Зазюн, Н. І. Пов’якель та інші), комунікаційно-технічний (Т. В. Кудрявцев, Ю. Л. Трофімов та інші), структурно-логічний (П. Я. Гальперін, В. І. Загвязинський, І. Я. Лернер, Н. Ф. Тализіна, К. Чарнецькі), суб’єктний (Ю. М. Забродін, Г. С. Костюк, Н. В. Кузьміна, І. П. Маноха, В. А. Петровський та інші). У їхній основі – уявлення про вимоги професії до фахівця (професіограми, моделі, стандарти), вони реалізуються як шлях зверху, шлях навчання, а не самостійного оволодіння студентом професійною діяльністю. У зарубіжних дослідженнях акцент робиться на формуванні ефективних педагогічних зразків і ролей на основі багатофакторних моделей професійно значущих особистісних якостей (S. McClark, A. McCay, Sh. Deny, S. N. Elliot, J. F. Flavers, D. A. Marphy та ін.). І в тому, і в іншому випадках підготовка майбутнього фахівця ґрунтується на засвоєнні знань, конкретних умінь, зразків, незважаючи на те, що разом із розробленням базової психологічної моделі людини (Ю. М. Забродін, С. Д. Максименко та інші) її автори обґрунтовують актуальність формування цілісного психологічного вигляду професіонала. Тому закономірно, що як системний підсумок професійної підготовки багато авторів визначають професійну готовність фахівця і як один

із її найважливіших аспектів – психологічну готовність (І. О. Зазюн, Т. В. Кудрявцев, К. К. Платонов, В. О. Сластьонін та інші). Однак цілісного уявлення про структуру особистісного потенціалу фахівця, шляхи та психологічні механізми його розвитку в педагогічній психології поки що немає. Останнім часом серйозно постало питання про роль духовно-моральних якостей особистості у професійному вигляді фахівця та оцінці рівня його професіоналізму (Г. О. Балл, І. Д. Бех, М. Й. Боришевський, Б. С. Братусь, В. П. Зінченко, В. П. Шадріков та інші).

Суперечність методологічних позицій, теоретичних конструктів, підходів до визначення рушійних сил, періодичності, цілей, форм у психологічній науці визначає необхідність створення концепції професіоналізації психолога та дослідження психологічного змісту цього процесу, чільне місце в якому посідає процес його особистісного та професійного самовизначення.

Мета статті – здійснити порівняльний аналіз поглядів вітчизняних і зарубіжних психологів на сутність і зміст особистісного та професійного самовизначення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Два рівні в розумінні професійного самовизначення виділяє Є. О. Клімов, зокрема: гностичний (перебудова свідомості та самосвідомості людини, що самовизначається) і практичний (реальні зміни соціального статусу людини) [4, с. 62–63]. У цьому зв'язку М. С. Пряжніков формулює парадокс, що існує в житті: з одного боку, багато хто пов'язує самовизначення особистості з професійною діяльністю, роботою, але з іншого боку, неясно, для чого саме ця робота, який її смисл? Відомо, що багато людей трудяться лише для того, щоб на одержану за роботу винагороду реалізувати зовсім інші свої потреби, далекі від цієї праці (щось купити, подорожувати, створити можливості для реалізації своїх захоплень, позапрофесійної творчості тощо). Постає питання про те, як досягти гармонії того, чим людина займається, і сенсу, який вона вкладає в це заняття [5]. Здатність особистості на кожному етапі свого життя займатися саме тим, що становить її особистісний смисл, характеризує, на думку А. Маслоу, особистість, яка само актуалізується [6, с. 94–95].

Тому можна стверджувати, що професіонал – це і є та особистість, яка самоактуалізується.

Професійне самовизначення більше співвідноситься із самоорієнтуванням студента, що виступає вже в ролі суб'єкта самовизначення [4, с. 15–21]. Кар'єра (за Д. Сьюпером) розглядається як послідовність і комбінація ролей, які людина виконує протягом свого життя (наприклад, ролі дитини, яка вчиться, відпочиваючого, працівника, громадянина, дружини, господаря будинку, батька). При цьому, сам вибір професії розглядається як подія, але відзначається, що все життя людини складається з постійних виборів, які чергуються, і у цьому розумінні кар'єра близька до життєвого самовизначення [7].

Відповідно до поглядів Є. І. Головахи, професійний вибір – “це рішення, що зачіпає лише найближчу життєву перспективу школяра”, який може бути здійснений “як з урахуванням, так і без урахування віддалених наслідків ухваленого рішення” і “в останньому випадку вибір професії як достатньо конкретний життєвий план не буде опосередкований віддаленими життєвими цілями” [8, с. 29].

Професійні плани – це програма дій на вибір та освоєння професії. Професійні перспективи можна розглядати як “цілісну картину майбутнього у складному суперечливому взаємозв'язку програмованих та очікуваних подій, із якими людина пов'язує свої цінності та індивідуальний смисл життя”. Ціннісні орієнтації, життєві цілі та плани становлять ядро життєвої перспективи, без якого вона втрачає свою основну регулятивну функцію. Життєві цілі і плани – це кінцеві та проміжні події певного типу. Звідси – подієвий підхід (життєві плани – це засоби здійснення життєвих цілей) [8, с. 29].

Більш складним є співвідношення понять “професійне самовизначення” та “особистісне самовизначення”. Професійне самовизначення – це більш конкретне утворення, його простіше оформити офіційно (у вигляді диплома, сертифіката тощо). Особистісне самовизначення набагато складніше представити у вигляді офіційних заслуг і досягнень (диплома на право називатись особистістю немає). Професійне самовизначення більше залежить від сприятливих для цієї діяльності умов, а особистісне – від самої людини (часто, саме в несприятливих

умовах особистість по-справжньому проявляється, загартовується та розвивається). Це може бути віднесено до розряду парадоксів, як зазначає М. С. Пряжников, оскільки виходить, що лише у невідповідних, важких умовах можна говорити про особистісне самовизначення [5]. Насправді, і в сприятливих умовах завжди існує можливість проявити себе більш творчо, ніж це зазвичай роблять деякі люди.

На думку В. Ф. Сафіна, можна було б так розмежувати власне професійне, життєве та особистісне самовизначення. В одному випадку роль опановує особистістю, це, скоріше, відповідає ситуації, коли певна соціальна та професійна роль накладає свій відбиток на конкретну людину. В іншому випадку сама особистість опановує роль, використовуючи її як інструмент для перебудови своєї поведінки в різних ситуаціях [9]. Тобто, людина використовує роль лише як засіб, і на перше місце для неї виходять питання, пов'язані з самим смыслом використання цієї ролі. У найцікавіших випадках людина не просто опановує роллю, а й отримує можливість створювати свої власні ролі, виходячи, таким чином, на справжню неповторність і унікальність.

Як зазначає В. Е. Чудновський, сенс життя “маленької людини” за своєю якістю та питомою вагою може перевершувати життєвий смисл “великого масштабу”, а сама проблема сенсу життя – це не стільки проблема “масштабу” здійснень, скільки “усвідомлення людиною своїх можливостей, постановка реальних, а не позахмарних цілей...” [9, с. 24].

Концептуальну модель професіогенезу регулятивних компонент мислення фахівця, що містить п'ять стадій, розробила Н. І. Пов'якель, зокрема: професійного орієнтування та накопичення, професійної адаптації, професійного становлення, професійної універсалізації та стерео типізації, професійної конструктивності та творчої самореалізації і саморозвитку [10].

У класифікації стадій розвитку професіонала Є. О. Клімов виділяє поряд з іншими такі:

оптації – це стадія підготовки до життя, праці, свідомого та відповідального планування і вибору професійного шляху; відповідно,

людина, яка перебуває в ситуації професійного самовизначення, називається оптантом;

професійної підготовки, коли освоюються основні ціннісні та операційні характеристики обраної діяльності;

розвитку професіонала, що характеризується подальшим входженням людини у систему між людських відносин конкретної професійної спільноти та подальшим розвитком усіх елементів структури суб'єкта діяльності [11].

У дослідженнях виділено низку “психологічних просторів” особистісного самовизначення – це не лише і не стільки вибір професії, скільки вибір усього життя.

1. Життєві сценарії. Розглядаючи проблеми побудови людського життя, Е. Берн виділяє життєві сценарії [12], тобто програми поступального розвитку, вироблені в ранньому дитинстві під впливом батьків, і визначальну поведінку індивіда у важливих аспектах його життя. Сценарії охоплюють усе життя людини в подробицях, а стратегії розглядаються як загальні уявлення про людське життя.

На відміну від попередника, М. В. Розін звертає увагу на те, що не можна пов'язувати побудову життя із суто несвідомими впливами. Творчі люди, на його думку, будують своє життя так, начебто “пишуть поему”. При цьому, побудова життя як поеми припускає виділення та реалізацію таких основних моментів: образ героя (образ себе як героя поеми); сюжет; трагедійність (переживання, без яких життя стає нецікавим і позбавленим сенсу); несподівані повороти [13].

Розглядаються й такі поняття як “стиль” і “спосіб життя”, оскільки самовизначення для багатьох – це вибір певного способу життя і життєвий стереотип. Спосіб життя – це комплексний розгляд життєдіяльності (навчання, праця, побут, громадське життя), часто пов'язане з розглядом якості життя. Стиль життя – це тип поведінки людей, де акцент робиться на суб'єктивній і динамічній стороні життя окремої людини.

2. Види професій. На сучасному пострадянському просторі найбільш відома типологія професій, запропонована Є. О. Клімовим, де як критерій виступає відношення людини (суб'єкта праці) до предме-

та праці. Усі професії співвідносяться з п'ятьма основними групами: людина-природа; людина-техніка; людина-людина; людина-знакові системи; людина-художній образ [11]. Так, Л. А. Йовайша розділив усі професії за переважаючими професійними цінностями: цінності спілкування, інтелектуальна активність, практико-технічна активність, художня активність, матеріальна (економічна) активність.

За кордоном найбільш відомою та популярною є типологія Дж. Голланда, заснована на співставленні типів особистості і професійного середовища [14]. Виокремлюють, зокрема, такі основні типи: реалістичний, дослідницький, соціальний, конвенційний, підприємницький, артистичний. Передбачається, що певному особистісному типові повинен відповідати свій тип професійного середовища, що й забезпечує більш повноцінну реалізацію особистості в діяльності. Також, Е. Шпрангер виділив такі цікаві для мети нашого дослідження типи : теоретична людина, економічна людина, естетична, соціальна, політична, релігійна.

3. Життєве поле і час. Життєве поле особистості, у межах якого і розгортається професійне і життєве самовизначення, виділяє М. Р. Гінзбург. При цьому, поле визначається ним як “сукупність індивідуальних цінностей, смислів і простору реальної діяльності – актуальної та потенційної, яке охоплює минуле, сьогодення і майбутнє” [15, с. 21–22].

Аналогічно виділяються психологічні простори для минулого та майбутнього. Зокрема, минуле, що існує як досвід, по вертикалі (у ціннісно-смісловій площині) представлено установками та відносинами, а в горизонтальній площині (просторово-тимчасовій) – досвідом у його традиційному розумінні [16]. Відповідно, психологічне майбутнє в ціннісно-смісловій площині представлено уявленою проекцією себе в майбутнє, а в просторово-тимчасовій площині – конкретним плануванням свого життя в часі, тобто життєвими та професійними планами.

На основі цього М. Р. Гінзбург виділяє такі типи особистісного самовизначення: гармонійне; стагнующе; безтурботне; безперспективне; негативне; захисне; фантазійне; прагматичне; гедоністичне; залежне; бездуховне; пасивне; невротичне; бездіяльне; відстрочене [15].

Цікаву типологію людей запропонував Б. С. Братусь, використавши для цього такий критерій, як спосіб ставлення до інших людей: езопова людина; групоцентрична людина; гуманістична людина; духовна, есхатологічна людина [17].

У зарубіжних дослідженнях також запропоновано низку цікавих класифікацій особистості, пов'язаних із процесом її самовизначення та професійного розвитку. Так, цікаву і, на наш погляд, важливу типологію запропонував Е. Фромм, виділивши два основних типи характеру (орієнтацій) людини: плідну орієнтацію та неплідну. Водночас, сам "характер – це відносно стійка форма, що служить провідником людської енергії в процесі асиміляції та дисиміляції; орієнтації, за допомогою яких індивід вступає у відносини зі світом, становить сутність її характеру" [18, с. 63].

Подані варіанти просторів самовизначення дають змогу здійснювати оцінку того, якою людина хотіла б стати в процесі свого навчання, професійної підготовки та у професійній праці, заради чого взагалі варто вчитися і трудитися. Ми вважаємо, що в ході вирішення завдань формування майбутнього фахівця інформація про ці простори повинна використовуватися в навчальній роботі зі студентами, наприклад, когнітивної та ціннісно-сислової підготовки.

Цікавими та перспективними в цьому аспекті є ідеї та розробки В. Франкла, який запропонував метод йоготерапії для розгляду смислової сторони людського життя [19]. Його екзистенціальна концепція розглядає як свій центральний стрижень, що утворює головну ідею, збагнення людиною життєвого смислу, духовність, що володіє інтенційністю і трансцендентністю, як родієву сутність людини, яку, у свою чергу, визначає умовна свобода людини, що виражається в прийнятті рішень у їхній інтенції, і яка тягне за собою міру відповідальності за їхні наслідки.

Сутність професійного та життєвого самовизначення розглядають деякі автори як пошук смислу в обраній (освоюваній або вже виконуваній) діяльності та в усій своїй життєдіяльності у цілому, а також пошук смислу в самому процесі самовизначення. Так, міркуючи про сенс життя, В. Е. Чудновський вважає, що його сутність

як психологічного феномена полягає в тому, що, виникаючи в результаті взаємодії зовнішнього та внутрішнього, він починає діяти як буферний механізм, що не допускає “як однобічного підпорядкування людини зовнішнім обставинам, так і сліпого її підпорядкування інстинктам і потягам” [9]. Як зазначає Н. Л. Карпова, сенс життя – це те, що робить людину індивідуальністю та вільною, що реалізується цей смисл через волю до життя, що неминуче приводить людину до створення і власного способу життя і що саме спрага життя – головний, якщо не єдиний, мотиваційний механізм волі до життя як самомобілізації (особливо в екстремальних ситуаціях) [205, с. 179–180].

Більшість людей, зауважує М. С. Пряжніков, обирають не стільки професію, скільки спосіб життя, де професія виступає як один із засобів, один із шляхів до привабливого способу життя. При цьому, сам спосіб життя часто пов’язується з рівнем життя, а також із місцем людини в суспільній ієрархії. У повсякденній свідомості існує думка, що все-таки головним сенсом людського життя є “заробляння грошей”, які й визначають часто життєвий успіх і сам сенс людського існування. Однак, і тут виникає питання: “А самі гроші для чого?..” Гроші, як і різні посади, привілеї, нагороди та інше, – це також лише конкретні засоби (символи), що показують особливе становище людини, це засоби довести собі та іншим значущість власного існування. Причому, зробити це можна не лише за допомогою грошей (наприклад, відомо чимало випадків, коли навіть хапуги-мільйонери раптом починали займатися щирою добродійністю, а то й віддавали свої капітали якому-небудь монастиреві або притулку) [1]. Таким чином, можна виділити щось більш важливе, ніж гроші. Це – почуття власної значущості. Проблема багатьох людей полягає в тому, як знайти своє місце в суспільній системі (суспільній ієрархії), як зайняти більш гідне місце, що зрештою забезпечить повноцінне почуття власної значущості. Ця проблема часто визначає життя дуже багатьох людей і особливо проявляється в плануванні кар’єри, професійних, життєвих та особистісних задумах і перспективах, особливе місце серед яких посідає професійне формування під час навчання у вузі.

У результаті аналізу різних уявлень про процес професіоналізації, можна виділити два різних підходи до визначення його сутності. Перший пов'язаний із розвитком і саморозвитком особистості, а другий – із вписуванням людини в ту чи іншу систему професійної діяльності, тобто “оволодінням”, “привласненням” цієї системи діяльності. Однак тим, що об'єднує різні підходи до дослідження професіоналізації, є положення про взаємний вплив індивідуально-психологічних особливостей людини та соціокультурного середовища, про етапність процесу, про залежність особового розвитку та професійного становлення.

Висновки. По суті, індивідуально-психологічні особливості фахівця, функціональна структура діяльності та об'єкт професійної діяльності є провідними в процесі генезису професіоналізації суб'єкта діяльності, і в принципі можуть бути використані стосовно будь-якої професії. Отже, генеза професіоналізації психолога як суб'єкта діяльності не зводиться до розвитку її предметно-операційної, когнітивної та комунікативної сфер – у вигляді накопичення знань, навичок та вмій, а припускає формування складних психічних систем регуляції її соціальної поведінки. Розгляд професіоналізації як двостороннього процесу, з одного боку, входження людини у професійне середовище, засвоєння нею професійного досвіду, оволодіння стандартами та цінностями професійного співавторства, а з іншого – як процесу активної реалізації себе, безперервного професійного саморозвитку, дали змогу виділити три напрями його дослідження: змістове, динамічне та інституційне.

Список використаної літератури

1. Пряжников Н. С. Профессиональное и личностное самоопределение. М. : Ин-т практической психологии. Воронеж : НПО “МОДЭК”, 1996. 256 с.
2. Асмолов А. Г., Петровский В. А. О динамическом подходе к психологическому анализу деятельности. Вопросы психологии. 1978. № 1. С. 70–80.
3. Бердяев Н. А. Самопознание: Опыт философской автобиографии. М. : Мысль, 1990. 220 с.

4. Климов Е. А. Психолого-педагогические проблемы профессиональной консультации. М. : Знание. Серия: педагогика и психология. 1983. № 2. 95 с.
5. Пряжников Н. С. Психологический смысл труда. М., 1997.
6. Калина Н. Ф. О самоактуализации личности. Психология бытия. Пер. с англ. М. : "Рефлбук", К. : "Ваклер", 1997. С. 283–300.
7. Михайлов И. В. Проблема профессиональной зрелости в трудах Д. Е. Сьюпера. Вопросы психологии. 1975. № 5. С. 110–122.
8. Головаха Е. И. Жизненная перспектива и профессиональное самоопределение молодежи. К. : Наукова думка, 1988. 144 с.
9. Чудновский Н. Э. Смысл жизни: проблема относительной эмансипированности от "внешнего" и "внутреннего". Психологический журнал. Т. 16. 1995. № 2. С. 15–26.
10. Порякель Н. И. Психологічні умови професійного розвитку мислення та конкурентоспроможність сучасного фахівця з практичної та прикладної психології. Актуальні проблеми психології. Том 1. : Соціальна психологія. Психологія управління. Організаційна психологія. К. : Інститут психології ім. Г. С. Костюка АПН України, 2002, частина 6. С. 284–288.
11. Климов Е. А. Развивающийся человек в мире профессий. Обнинск : МГУ, Центр "Детство", 1993. 56 с.
12. Шадриков В. Д. Проблемы системогенеза профессиональной деятельности. М. : Наука, 1982. 185 с.
13. Розин В. М. Психология судьбы: программирование или творчество. Вопросы психологии. 1992. № 1. С. 98–105.
14. Процицкая Е. Н. Джон Голланд о выборе профессии. Школа и производство. 1993. № 4. С. 20–22.
15. Гинзбург М. Р. Психологическое содержание жизненного поля личности старшего подростка. Мир психологии и психология в мире, 1995. № 3. С. 21–28.
16. Лактіонов О. М. Структурно-динамічна організація індивідуального досвіду : автореф. дис. д-ра психол. Наук. Київський національний ун-т ім. Тараса Шевченка. К., 2000. 36 с.
17. Братусь Б. С. Психология. Нравственность. Культура. М. : Менеджер, Роспедагентство, 1994. 61 с.
18. Фромм Э. Человек для себя. Минск : Коллегиум, 1992. 253 с.
19. Франкл В. Человек в поисках смысла. М. : Прогресс, 1990. 368 с.

20. Карпова Н. Л. Психологические аспекты проблемы смысла жизни. Психологический журнал. 1996. Т. 17. № 2. С. 178–183.

Рецензент – кандидат психологічних наук, доцент Вахоцька І. О.

Шеленкова Н. Л. Самоопределение личности как основа реализации в деятельности

В статье изложены результаты научно-теоретической проблематизации вопроса личностного и профессионального самоопределения как психологической основы самореализации личности в деятельности. Осуществлен теоретический анализ исследований в разрезе выдвинутой гипотезы о том, что профессиональное формирование будущего специалиста в процессе обучения в вузе детерминировано совокупностью его индивидуально-психологических особенностей.

Ключевые слова: личностное и профессиональное самоопределение, самореализация личности, профессиональное формирование, будущий специалист, индивидуально-психологические особенности.

Shelenkova N. Personality's Self-Determination as a Basis for Professional Activity Realization

The theoretical analysis of the research had been made in the context of the hypothesis that the professional formation of a future specialist in the process of studying at the university was determined by a set of its individual and psychological peculiarities. It formed the basis of the personal potential and conditions of the development. The optimal construction of the process of professional training and its psychological support is possible in this case.

The contradiction between methodological positions, theoretical constructs, approaches to the definition of driving forces, periodicity, goals, and forms in psychological science determines the need to create a concept for the professionalization of a psychologist and the study of the psychological content of this process. The process of his personal and professional self-determination occupies the prominent place in it.

The issues of psychological training of specialists in various fields are well developed and substantiated in pedagogical psychology. The main di-

rections of the research on the psychology of professional training, professionalism, psychological aspects of its content and formation in the process of study at the university are the following: normative-methodical, communication and technical, structural and logical, and subjective. The author carries out a comparative analysis of the views of domestic and foreign psychologists on the essence and content of personal and professional self-determination.

The relationship between the concepts of “professional self-determination” and “personal self-determination” had been revealed. The analysis of a number of “psychological spaces” of personal self-determination was made.

As a result of the analysis of different ideas about the process of professionalization, two different approaches to its essence determining can be defined. The first is connected with the development and self-development of the individual, and the second one – with the inclusion of a person in one or another system of professional activity, that is, “mastery”, or “appropriation” of this system of activity. However, the fact that combines different approaches to the study of professionalism, is the statement on the mutual influence of individual psychological characteristics of man and the socio-cultural environment, the phasing of the process, the dependence of personal development and professional development.

The results of the scientific and theoretical study of the issue of personal and professional self-determination as a psychological basis of self-realization of the personality in the activity had been presented in the article. The theoretical analysis of the researches had been made in the context of the hypothesis that the professional formation of the future specialist in the process of studying at the university was determined by a set of his individual psychological peculiarities.

Keywords: *personal and professional self-determination, self-realization of personality, professional formation, future specialist, individual psychological peculiarities.*